

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **N. D.**, zastoupena opatrovníkem SOZE - Sdružení občanů zabývajících se emigranty, se sídlem Mostecká 5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 3. 2009, č.j. 61 Az 97/2007 - 32,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 3. 2009, č. j. 61 Az 97/2007 - 32, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 30. 9. 2007, č. j. OAM -1-727/VL-10-11-2007, kterým byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud ve shodě s ministerstvem dovodil, že jedinými důvody žalobkyně, které ji vedly k podání této žádosti, jsou problémy s bývalou známou v zemi původu a její snaha vést další život v České republice. Tyto skutečnosti však nesvědčí o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo § 14a zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že napadený rozsudek trpí nezákonností pro vadné posouzení právní otázky soudem, vadami řízení spočívajícími v tom, že skutková podstata, z níž ministerstvo vycházelo, nemá oporu ve spise nebo je s nimi v rozporu a že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené správní rozhodnutí zrušit. Stěžovatelka proto navrhla zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádala i o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že napadený rozsudek byl stěžovatelce doručen v Pobytovém středisku v Havířově, kde si ho osobně převzala dne 6. 4. 2009 (po předchozím uložení dne 23. 3. 2009). Stěžovatelka proti tomuto rozsudku podala kasační stížnost, a na obálce, ve které ji odeslala uvedla adresu odesílatele U B. 2053/41, P. 5 - S. Tuto adresu uvedla i v kasační stížnosti. Krajský soud proto zaslal prostřednictvím držitele poštovní licence stěžovatelce k vyplnění „Potvrzení o osobních, výdělkových a majetkových poměrech“ na tuto adresu s tím,

aby ho vyplnila a zaslala zpět tomuto soudu. Tato zásilka se však vrátila zpět krajskému soudu s relací, že adresátka nebyla na uvedené adrese zastížena, proto byla písemnost dne 21. 4. 2009 uložena a stěžovatelce zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedla. Jelikož tak neučinila, byla zásilka vrácena krajskému soudu. Podle ust. § 50c odst. 4 o. s. ř. je považována za doručenou dnem 24. 4. 2009. Usnesením krajského soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 61 Az 97/2007 – 50, nebyl stěžovatelce ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce a stěžovatelka byla vyzvána, aby do jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení jednak doložila do spisu plnou moc udělenou advokátovi, který by jí zastupoval v řízení o kasační stížnosti a jednak jeho prostřednictvím doplnila konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje důvody kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. I toto usnesení se vrátilo dne 9. 6. 2009 krajskému soudu jako nevyzvednuté, a to po výzvě k vyzvednutí a uložení na poště do 5. 6. 2003. Usnesení tak nabylo právní moci dne 25. 5. 2009. Nejvyšší správní soud poté doručoval stěžovatelce na uvedenou adresu informaci o probíhajícím řízení a také tato zásilka se vrátila jako nedoručená s relací držitele poštovní licence, že se adresátka odstěhovala. Nejvyšší správní soud proto požádal Policii České republiky, Službu cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, evidenční odbor o prověření pobytu stěžovatelky. Podle odpovědi stěžovatelka, která je vedena jako žadatelka o udělení mezinárodní ochrany, opustila Pobytové středisko Havířov - Suchá a při propuštění na propustku od 4. 2. 2009 do 6. 4. 2009 měla nahlášené ubytování na adrese U B. 2053/41, přičemž její současný pobyt není znám. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2009, č. j. 7 Azs 61/2009 - 60, které nabylo právní moci dne 7. 9. 2009, byl stěžovatelce z důvodu neznámého pobytu ustanoven opatrovníkem SOZE (Sdružení občanů zabývajících se emigranty). Nejvyšší správní soud poté zaslal opatrovníkovi informaci o probíhajícím řízení a současně ho vyzval, aby ve lhůtě do 7 dnů ode dne doručení výzvy doložil plnou moc jím zvoleného advokáta, který by zastupoval stěžovatelku v řízení o kasační stížnosti. Opatrovník byl současně poučen, že nebude-li požadavku vyhověno ve stanovené lhůtě, může být kasační stížnost odmítnuta z důvodu nedostatku podmínek řízení. Na toto usnesení opatrovník nereagoval.

Podle ust. § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Zvláštním zákonem je v tomto řízení zákon o azylu. Podle ust. § 33 písm. b) zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce).

Smyslem citovaného ustanovení je umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými návrhy těch účastníků, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou ani v dosahu jurisdikce České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 – 45, dostupný na www.nssoud.cz). Ust. § 33 písm. b) zákona o azylu je svým způsobem i sankcí pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, resp. pro cizince, kteří v České republice podali v uvedeném směru žádost, o níž bylo rozhodnuto správním orgánem, vedli zde i soudní řízení, ale neohlásili soudu, u něhož je řízení vedeno, skutečné místo pobytu, které jinak nelze z evidence zjistit.

V průběhu řízení o kasační stížnosti bylo jednoznačně zjištěno, že se stěžovatelka nezdržuje v místě pobytu hlášeném podle zákona o azylu, ani v místě, které soudu oznámila v kasační stížnosti, a jiné místo pobytu stěžovatelky se nepodařilo zjistit.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že nebylo možné zjistit místo pobytu stěžovatelky v České republice, které tak není známé, a jsou proto dány podmínky pro zastavení řízení uvedené v ust. § 33 písm. b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto řízení ve věci zastavil podle ust. § 47 písm. c) za použití § 120 s. ř. s., a to z důvodu uvedeného v ust. § 33 písm. b) zákona o azylu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu